

Sygn. akt I ACa 280/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Bożena Oworuszko (spr.)
Sędzia:	SA Zbigniew Grzywaczewski
Sędzia:	SA Jolanta Terlecka
Protokolant	st.sekr.sądowy Dorota Kabala

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2013 r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa P. C.

przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Sąd Okręgowy w Siedlcach i Zakład Karny w S. zastępowanemu przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa

o zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 18 stycznia 2013 r., sygn. akt I C 288/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda P. C. na rzecz pozwanego Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem kosztów procesu za II instancję.

I A Ca 280/113 UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 18 stycznia 2013 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach oddalił powództwo P. C., który domagał się zasądzenia od pozwanego Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Siedlcach i Zakładu Karnego w S. kwoty 100 000 zł. tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych powoda polegających na odmowie wyrażenia zgody na posiadanie i użytkowanie przez powoda w celi zakładu karnego, gdzie przebywa sprzętu komputerowego oraz osiągnięcia dochodów za jego pomocą.

W ustaleniach stanu faktycznego Sąd I instancji wskazał, że Dyrektor Zakładu Karnego w S., gdzie powód odbywa karę pozbawienia wolności, odmówił uwzględnienia jego prośby o posiadanie komputera, a jego decyzja została utrzymana w mocy przez Sąd Penitencjarny w S.. Powód otrzymał uzasadnienie powyższej decyzji Dyrektora Zakładu Karnego

z powołaniem się na(...) porządku wewnętrznego.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że powództwo na dyspozycji art. 24 kc w zw. art. 448 kc nie jest uzasadnione. Powód nie wskazał, jakie jego dobra osobiste zostały naruszone, ani też nie można mówić o bezprawności działania strony pozwanej, która postępowała w myśl przepisów art. 110a § 2 kkw. Działanie Dyrektora Zakładu Karnego w S. nie narusza godności powoda, nie ma wpływu na poczucie jego własnej wartości, szacunku innych osób. Natomiast sąd cywilny nie jest uprawniony do badania prawidłowości podjętej decyzji dyrektora, ani tym bardziej uprawniony do kontroli orzeczenia sądu penitencjarnego.

Sąd I instancji nie uznał też za zasadne żądania zasądzenia odszkodowania za straty finansowe polegają ce na pozbawieniu powoda możliwości uzyskiwania dochodów za pomocą sprzętu komputerowego, uznając, że nie zachodzą warunki określone art. 417 § 1 kc i art. 361 kc.

Bezzasadne jest też żądanie przez powoda ustalenia prawa do posiadania sprzętu komputerowego w jednostce penitencjarnej, gdyż regulowane jest to odrębnymi przepisami.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód P. C., zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu sprzeczność z przepisami prawa i domagając się jego zmiany i uwzględnienia powództwa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona, gdyż chybione są jej zarzuty, sprowadzające się w istocie do przedstawienia subiektywnej oceny przepisów prawa.

Decyzja Dyrektora Zakładu Karnego, odmawiającego na podstawie art. 110a § 2 kkw skarżącemu zgody na posiadanie sprzętu komputerowego, jak słusznie wskazuje Sąd I instancji, ma charakter uznaniowy. Skazany może ją zaskarżyć do sądu penitencjarnego w trybie art. 7 kkw, co następnie podlega kontroli na podstawie art. 34 § 1 kkw i art. 78 § 2 kkw. Tylko w takim trybie może być uchylona lub zmieniona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 lutego 2012 r. IV CSK 276/11, OSNC 2012/9). Dążenie do podważenia zarówno decyzji jak i orzeczenia sądu penitencjarnego w niniejszym postępowaniu nie może nastąpić.

Nadto, stosownie do stanowiska Sądu Najwyższego zawartego w wyroku z dnia 10 maja 2012 r. w sprawie IV CSK 473/12 sąd cywilny w procesie skazanego o naruszenie jego dóbr osobistych nie jest władny oceniać, czy funkcjonariusz służby więziennej odmawiając przyznania skazanemu określonego uprawnienia działał zgodnie prawem czy bezprawnie. Jednocześnie wyczerpanie trybu odwoławczego na gruncie przepisów kkw obliguje do oceny odmowy posiadania przez skarżącego sprzętu komputerowego, jako nieposiadającego cech bezprawności. Już choćby powyższe wyklucza uznanie, że narusza ona dobra osobiste powoda.

Nie dopatrył się też Sąd Okręgowy naruszenia przepisów procesowych pomijając dowód z orzeczenia innego sądu penitencjarnego (w B.). To rozstrzygnięcie pozostaje bez znaczenia dla niniejszego postępowania, jako podjęte pozostające poza zakresem objętym niniejszym sporem. Ubocznie zaś wskazać należy, że skoro decyzja o posiadaniu sprzętu komputerowego przez skazanego w celi jest decyzją uznaniową, to tym bardziej orzeczenie dotyczące innej decyzji innego Dyrektora Zakładu Karnego podjętej w innych okolicznościach faktycznych nie może mieć w niniejszej sprawie znaczenia. Tym bardziej, gdy się zważy, że było to rozstrzygnięcie uchylające i przekazujące sprawę do ponownego rozpoznania.

Tych też wszystkich względów nie sposób przyjąć, by zaskarżone rozstrzygnięcie naruszało przepisy prawa, co skutkowało oddaleniem apelacji powoda, jako pozbawionej uzasadnionych podstaw na mocy art. 385 kpc.

O kosztach procesu za II instancję orzeczono na zasadzie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z art. 391 § 1 kpc.